

אדם רגיש ואינטליגנטי להפליא מתחת למסיכה הדוויה. בועז בא מראשון לציון. עכשיו הוא ולילי גרים בדירה שכורה ברמת אביב. את השבת בילו אצל הוריו של בועז. מישפחתו של החתן מטפלת גם בילדה קטנה, החולה במחלת-הזיקנה. והיא מחלה איומה, שבה מורקן הגוף במהירות הגדולה פי 10 מהקצב הרגיל. כך שילד בן 8 נראה כבן 80. מישפחתו של בועז מתייחסת אל הילדים כחיבה, ממש כמו אל הבן הפצוע. לילי היא פשוט יפהפיה. היא קצת חיוורת, אבל גם ללא איפור פניה חלקות ושערה נראה רך. היא מתלוננת שלא ישנה הרבה בימים האחרונים. גם היא משכונה בראשון לציון. כעבר הם נוסעים אל אמה. לילי מלטפת את ידו של בועז. לחבריה סיפרה כי לא רחמים הביאו אותה להינשא לצנחן-לשעבר, אלא אהבה פשוטה. את הכעס שלה על העיתונים פיתחה אחרי שנכתב במע"ר כיב כאילו התגנרו הוריה לחתונתה

כשהולצברג מזמין, יש רברים כגון רבע שעה אחריכ הקיש העולם הזה על דלתו של "אבי הפצועים". כיד: שקית לחמניות. התנאי — כלי מצ"למה ובלי ציטוטים ישרים. הארוחה עצמה היתה רק תירוץ. האנשים שהתאספו שם הם שהיו חשובים. הולצברג אינו מזמין אליו אנשים סתם כך. כפינה אחת של הסלון ישב נכה צה"ל שהתעורר כשתי עיניו. בחור יפה, המדבר בצורה מבריקה, אומר "ראיתי" ו"קראתי". אחריכך תיקן את עצמו: "הקראתי לך". עיניו כחולות ופוקחות. אבל אינן זרות. רבר. הוא בא עם אשתו ובנו התינוק. נכדיה צה"ל אחר, פגועיראש. בא עם שני בנים. מאז נפגע קשות בראשו, עזבה אותו אשתו והוא מגרל את שני בניו במאמצים אלי-אנושיים, למרות נכותו הקשה. כעור שבועיים יחגוג אחר הבנים את הבר-מיצווה שלו. ההגיגה תיעדר בניגית ביתו של עשיר

סיכום הפעולה תאל מרדכי (מי-משה לוי, מייד עם סיום ההשתלטות. כשהרמטכ"ל האחראי על ההסתערות על האוטובוס, הרמטכ"ל נכח במקום במשך כל הלילה והיה מעורה בנעשה.

מבצע אין אשמים?

החלטה היועץ המישפטי סור יצחק זמיר. קיבל בימים האחרונים את חומר החקירה לידיו.

כותרת ראשית. כמה אנשים ראו את החטופים מובלים בעודם חיים, כשהם הולכים על רגליהם.

אנשים עלומים

אחר יותר באותו בוקר יצאה הורעה רישמית של דובר צה"ל, ובה נאמר כי שניים מן החוטפים נהרגו במהלך ההשתלטות על האוטובוס ושי ניים אחרים מתו בדרך לבית-החולים. הידיעה הקפיצה את העיתונאים הרבים ששהו במקום כבר משעות הערב. עם היוודע דבר החטיפה, הצנורה מנעה כמשך שבועיים את פירסום תצלומי שני החוטפים שנשארו בחיים. העולם הזה היה הראשון שפירסם תצלום כזה, ואחריו עיתונים אחרים בארץ ובעולם. העיתונאים גם ידעו שתאל מרדכי היה אחראי על החקירה, והיה אחד מאותם שחקרו את החוטפים השבויים לפני מותם. היה זה רק טבעי שקשרו את שמו כמותם של החוטפים, כמהלך החקירה או אחריה. גם שמו נאסר במשך זמן רב לפירסום על-ידי הצנחורים, עד שהחליט השבועון כותרת ראשית להפך את כללי-הצנחורה ופירסם את שמו של הקצין הבכיר כמי שמעורב בחקירה ובמנות. בגלל הרעש בארץ ובעולם. מינה הרמטכ"ל ועדת-חקירה צבאית, כראש שתו של אלוף (מיל) מאיר זורע. הור עדה סיימה את חקירתה אחרי שבועות אחדים. המסקנה שלה: לא ניתן לקבוע בוודאות מי הרג את שני הצעירים. הם מתו, כך נאמר ברוח, ממכות שספגו בין שלב ההשתלטות על האוטובוס לבין שלב החקירה. מסקנות ועדת-זורע לא סיפקו, והרומר הועבר לבדיקה מחודשת של המישטרה והצבא. כל החומר שנאסף הועבר לפרקליטות-המדינה, כדי שזו תחליט אם יש מקום להעמיד מישו

הגיע במהירות והוטל עליו לפקד על מיבצע ההסתערות על האוטובוס. הוא היה אחראי רק על קבוצה קטנה ומובחרת של חיילים, שאומנו במיוחד למטרות הסתערויות כאלה. שאר החיילים שהיו במקום, וכאלה היו עשרות, היו מאנשי פיקוד-דרום. ולא היו באחריותו של מרדכי. כוחות-הביטחון לנהל משאומתן עם החוטפים ובמהלכו העבירו לידיהם מוזן וציוד עורה ראשונה — הוחלט לפרוץ אל האוטובוס. בתוך האוטובוס היו כמה פצועים, שנפגעו בעת שאנשי-מישטרה ירו על האוטובוס החטוף. בדרך-מאשקלון לרצועת-יעוה. אשה אחת, שהחוטפים התיירו לה לרדת, סיפקה את האני-פרומציה הראשונה על החוטפים. על מצבם ואף רמזה על כליה-הנשק שהיו ברשותם: סכין ומיזודת-נפץ — כך הסבירו החוטפים לנוסעים המבוהלים. מועד ההסתערות נקבע לשעת ה-19, אור הראשון. צרור-יריות קצר, שקטע את השקט המתוח של הלילה ואת הראגה שמי-סביב. היה אות הפתיחה להסתערות. זו ארכה דקות ספורות בלבד. במהלכה נהרגו שניים מהחוטפים, אחד על הגה האוטובוס והשני על הספסל האחורי. במהלך ההשתלטות נפצעו קשה גם ארית פורטוגו, חיילת בת 19, שנפטרה אחריכך מפצעיה. והובלו על-ידי אנשי כוחות-הביטחון אל השרה שליד הצומת. אחד החוטפים, שאותו הובילו אנשים בנגדים אורחיים, כנראה אנשי שב"כ, צולם על-ידי אלכס ליבק, שלם הצהרון חדשות. החוטף השני הובל על-ידי החיילים מן היחידה המובחרת. ביחר איתו הלך גם תאל מרדכי, כשהוא אוחז בידו אקרה. חוטף זה צולם על-ידי שמוליק רחמני, שלם מעריב. ענת סרגוסטי, צלמת העולם הזה, ומאחור על-ידי ציבי שיכמן, צלמת השבועון

אם יחליטו הרמטכ"ל ומערכת-המישפט הצבאית להעמיד לדין את תת-אלוף יצחק (גאייק) מרדכי, קצין-צנחנים-וחיל-רגלים ראשי, יעמך דו לדין אולי השיטה ומערכת השי-קולים המיבצעיים שעמדו לפניו באותו לילה ארוך, שבו נחטף אוטובוס בקו 300 מאשקלון אל צומת דיר-אל-בלח שבצפון-יעוה. כשנודע בקרב כוחות-הביטחון על חטיפת האוטובוס, התאספו כוחות רבים של צבא, מישטרה, צוותים רפואיים, ותושבי האזור, ליד המקום שבו נעצר האוטובוס, מטרים ספורים מן הצומת המואר כשעות-הלילה המוקדמות של היום החמישי, ה-10 באפריל 1984. לגלגלי-האוטובוס היו מנוקבים בכי דורים ולא היתה באפשרותו להמשיך ולנסוע. במקום הוזעקו גם ראשי מערכת-הביטחון, בניניהם משה ארנס, אז שר-הביטחון, משה לוי, הרמטכ"ל, ותת-אלוף מרדכי. באזור היו גם עשרות עיתונאים וציוותי טלוויזיה מן הארץ ומן העולם. מרדכי חזר מסויר בארצות-הברית יום לפני החטיפה. ההודעה הגיעה לאוזניו בבית, כשניסה למלא את שעות-השינה שחסרו לו, בגלל הבדלי-השעות במעבר בין שתי היבשות. הוא

בועז עונד את הטבעת לילי לא רוצים להיות נכס לאומי

עם בועז. לילי מכחישה זאת בתוקף. הפירסומים הודוניים גרמו לה, לרבי ריה, הרבה עוגמת-נפש. היא פשוט אוהבת את הבחור, ואפשר לראות זאת לפי האופן שבו היא מלטפת את רגלו בעדינות ומסתכלת בו בחיבה. כדירתם השכורה הם חיים כווג נורמלי לכל דבר. למרות כפות ידיו הקטועות, בועז עושה את רוב הדברים הרגילים. לילי יודעת כינתיים לטגן שניצלים וצי'פס. בועז מכין את החינות. לילי, בת 23, נולדה בריגה, בירת לאטוניה בכרית-המועצות. ועלתה לפי-ני 11 שנים לארץ. אין לה שמץ של מיכטא זר. היא נפטרה ממנו בכוח מורה שהיתה לה בבית-הספר היסודי בראשון לציון, מחנכת שהתעקשה כי העולה החדשה תתאמן ללא הרף כדי בור במיבטא צברי. לבועז ולילי נמאסו העיתונאים הרודפים אחריהם לכל מקום. הם מבקשים לחיות כווג גליל. מפריע להם שתמונתם התפרסמה בכל העיתונים. הם לא רוצים להיות נכס לאומי, רק לחיות בשקט. הולצברג הביא בקבוק של קוניאק צרפתי מוכר ומוג לנוכחים. בייחוד לעשיר מהרצליה-פיתוח ולנימרודי. הם עוד ישלמו כיוקר על הקוניאק. הולצברג זומם לבנות על השבונם בית-מרפא לפצועים. בועז ביקש אש. הצית זנב סיגריה. הרופאים אסרו עליו באיסור חמור לעשן, אבל הוא "גונב" מדי פעם חצי סיגריה. לילי אינה מעירה לו. מי שה עיר לו, ביידיש, זה האיש מהרצליה פיתוח. הוא חיבק את בועז. אחריכך, לפני שנפרדו, הוא הומין את הוג הצעיר אליו הביתה. הוא רוצה לתת להם תמונת-שמן, כדי לתלות בדירתם החדשה. לא תהיה זאת, קרוב לוודאי, פרפרוקציה וזלה.

מהרצליה-פיתוח, שתרם את הווילה שלו, ועוד סכום לאימבטול לכיסוי הוצאות החגיגה. כפינה האוכל ישב סוחר-הנשק המיליונר יעקב נימרודי, ועישן כרה-גלו סיגר עבה. נימרודי הוזן לארוחה כדי לפתוח את הארנק. עד הצהריים הספיק הולצברג לקבל ממנו 4000 דולר ועוד ארבעה מיליון שקל, הכל במזומן, לקניית מכשירים לנכדי-צה"ל. נימרודי אמר שאלה המתנות שקיבל בנו עופר לחתונתו. הולצברג יצא לרגע מהבית עם חתן מיצווה ואחיו, חזר כעבור חצי-שעה: בזמן הזה הוא הספיק לקנות לשני הנערים מכשירי ווקמן ורדיו-טייפ — נימרודי שילם את החשבון בלי להניד עפעף. נימרודי הבטיח בו במקום לקנות עוד עשר מערכות-סטריאו לילדים של נכדי-צה"ל. לבית נכנסו בועז טביב ואשתו היפהפיה לילי, כשראו את המצלמה, רצו לחזור הביתה. נמאס להם מהעי-תונאים. רק אחרי שהובטח להם כי לא יצולמו ולא יירשמו ציטוטים ישרים מפיהם, נרגעו וישבו.

אימונים במיבטא

רועז טביב נכוחה אנושות כשבוטע הראשון למילחמת-הלבנון. שנו תמימה ריחף בין החיים והמוות. איש לא האמין שיחיה. הולצברג האמין ועכשיו הוא נאה לארח את הוג הצעיר בביתו. פניו של בועז מצולקים להחריד. אבל עיניו טובות, וחיכוך משכחי אחרי חמש דקות את פציעותיו הנוראות. אפשר להאמין, ללילי, שפציעותיו של בעלה אינו מפריעות לה. בשיחה איתו פשוט שוכחים את הצלקות. ומגלים